

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

oktay rifat

DENİZE DOĞRU
KONUŞMA

ADAM

OKTAY RİFAT DENİZE DOĞRU KONUŞMA

Oktay Rifat

Denize Doğru Konuşma

©

**Bu kitabın yayın hakları
ADAM YAYINCILIK A.Ş.'nindir.**

**Birinci Basım : Şubat 1982
Kapak Düzeni : Sungu Çapan**

181.03.004.124.19

Oktay Rifat
●
Denize Doğru Konuşma

Şiir

BİR ŞEY HER ŞEYDİR HER ŞEY BİR ŞEY

1

Bir öpüş su içiyor maşrapasından gecenin,
her dudak yalnızlığımızın peşinde,
batık gemileri dirilen güneşleriyle
göksel balıklarına karşı gelebilir mahalle.

Ne güzel ölümler vardı bir vakitler,
yüzler, şimdi dirilerin bile çaydanlığı boş,
omuzları sarkık ceketler içinde,
çayırdaki evlerinin gözleri kör,
bir adamın boşluğunca sırtını denize dönmüş
kedileri nokta gibi sedirde,
unutulmuş bir anı kalıntısı gibi uzaktalar
içleri yok kutularıyla baş başa.

Yeniden uyumalı o kuşla kanadının altında,
aktarmalı damlayan suyu yavaşça
oluklarına ruhumuzun,
neresini veriyorsak yine orası,
örselemeden, incitmeden.

Her sabah bir gül tutarak uyanıyor,
her akşam bir sofranın dikeninde
uzatıyor saçlarını unutmak için,
dişlerini biliyor ya da bilmiyor,
avuçları belli ki güneşe dönmek için,
yüreği bir çardaktan sarkabilir.

Hep o kapıdan girip çıkıyoruz,
ak evler giyiniyoruz, sofamız, taşlığımız
gel diye sesleniyor kuleden
atladığımız kuleden denizin sesine doğru,
bir kent çekiyoruz ardımızda
avutulmaz bülbüller kadar hızlı.

Hep o saraydan görünüyor, bahçesinden,
tüm başlangıçlara gebe tek dilenci,
üfürülmüş bir saksağan karaltısı
gibi elleri nar tanesinde,
dudağında bayıltıcı
son karanfil kokusu, fesleğenler, fesleğenler

Geri dönmesini, yüz geri etmesini seviyor,
seviyor geçtiği yollardan tersine yürümeyi,
bakıyor eskiden düşürdüğü bir çakı otların arasında,
uyutuyor ağzında başka bir tadı var,
uyanıyor başka bir güneş damarlarında.
O taş bir simgeymiş, yalnızlık tıka basa dolu,
yaprakların savruluşu rüzgârda
bir umudun suya vuran rengiymiş buluttan,
bulutsa uçan kuşmuş memesinden
tıp tıp bütün gece.

Kendini bir de rüzgârlarında bulsa!

Ah sen en güzel taş, taşken su,
 suyken kara burçak, yaba, bel, çivi,
 bütün kapıların mandalı, ipler, serilmiş çamaşırlar,
 ağızlık, mintan, camdaki saksı,
 saksıyken bulut, bulutken tesbih,
 çektiğim, halı silktiğim, yatırdığım,
 üstüne bindiğim, öptüğüm, mezarında yanına yattığım,
 yatarken deniz, denizken balık, balıkken güneş,
 güneşken tarla, tarlayken ev, pencere,
 pencerede insan başı, kendim, bir başkası,
 karanlık duvarda yürüyen akrep,
 tenekelerle çekilen kuyudan suladığımız, kırptığımız,
 bir sopa diktiğimiz yanına, iple bağlanan,
 bağlanırken çözülen, çözüldükçe misina,
 hepsi bir anda, hepsi bir solukta,
 hepsi, hepsi, hepsi.

Gözlerim değince tarlada mısıra,
bir su akıyor içimden otlar arası,
bir kuş uçuyor üstünde yabanıl,
gözlerim değince kuşa, yalayınca tüylerini
bir ağaç büyüyor boynumda kara yeşil,
güneşe bakıyorum, ırgatlara bakıyorum,
bulutum geçiyor başlarından salınarak,
veriyorum, alıyorum, öğütüyorum,
ekmek ediyorum saçta, çöreotu ekiyorum,
bebelere, yoksullara, acıkanlara.

MUMLAR VE GECE

Yakmadan mumlarını yağmurlu gecenin,
açmadan kapısını çıkmak için geceye,
bir çalgı sesi duydu otların arasında.

Bırakmalı bu mumları, diye düşündü, unutmalı,
yağmuru güneşle ayırmalı ikiye,
bir kırlangıç koyarak arasına gitmeli,

nereye olursa oraya,
siz canavar düdükleri, siz ölü yalnızlıklar,
bir meşenin akan kanı omuzundan,
mumlar gibi damlaya durun geceye.

BULUT

Her sabah bir sözcük oturtuyor boşalttığı yere,
sözcüklere bırakıyor yavaş yavaş yerini.
Ne güneş, ne ekmek, ne su,
yarın bir tanrı orada kof
bir anlam bulutuyla dolduracak yerini.

BİR DÜŞ BAŞUCUNDA

I

Bir düş başucunda uykusunun
ellerini uzatıyor uykusuna,
su içiyor testisinden.
Bağlıyoruz dengini yoksulluğun
bütün mintanlar güdük.

Esrik kapı,
eksik bir yola kapanan kapı
bir hiç uğruna.

Açmak için gözlerimi gecelerce öteye
sırtüstü yatıyorum gözlerim kapalı.

Akşam birdenbire — ev, bulut, gökyüzü —
sarı atlarından indi ağaçlar,
kuşlar fırladı yaylı kutularından
ve mevsimin içyüzü.

Her el deviniminde gizli,
her göz karanlığında açık.

Boynuna doladı atkısını
gülüşünden korunmak için
suda ve gökte gezenlerin.

Üzümünü sıkıyor gök
şirasını içiyoruz mavinin,
ellerimi cama koydum, atlar
gelip geçiyor parmaklarımın arasından.
Eski bir kalkana mıhlıyorum gölgemi,
atlıyorum ellerimden gelip geçen
atlarımdan birine, gidiyorum.
Hoşça kal gölge!

BİR SOKAK

Bu sokak eski bir sokağa çıkarken
yumuyordu gözlerini, kayıksalıncağı
gibi kalkıyor üç katlı eve, çayıra düşüyordu,
bir lamba yanıyor camında,
bir kuş uzak bir kuşla dolaşıyor,
bir şemsiye tutuyor adamın başında,
düğümünü çözüyor hastane perdesinin,
okula giden kız çocuğu gibi kolay
yonca lezzetinde, kireç beyazlığında,
döşekler artık onun için dar,
hiçbir duvara göre değil cibinliği,
bu sokak bir hindinin, birkaç kazın
darağacından iniyor pazara, kasapların,
manavların önünden arabadan sakınarak,
sarı saçlı çocuklar uyuyor derisinde,
dadısı örtülmemiş bir mezarın içinde,
bu sokak bir bebeği emziriyor
başka bir bebeğin kucağında,
tanıdık bir yüzü getiriyor giderken.

Ve yaz yüzünü yıkıyor tulumhada,
kız sepetini örüyor güneşin camda,
oğlansa anasının dizinden kayan
yumağını sarıyor öğleüstü kırlangıcının
tellere konmuş, ağustosla dükkân arası.
Köpek uyuyor. Uzaklara bakıyorum.
Kıza bakıyorum sığağın pembe etine vurmuş.

BİR YILDIZA BAĞLI GÖRÜNÜYORDU

Yılan uyuyor.

Yılanı uyandırmanın hüznü
aleviyle yalarken duvarlarını
mahallenin, üç arşın çölünde,
delik bir kutu yalnızlığına itilmiş,
hiç uyanmamak korkusuyla o
bir kuyu gibi yüzüstü ellerine bakıyor,
boşluğunu düşünüyor yolların
bir akşamüstü sofrasında
avunmaz türküler söyleyerek, bağırarak,
körelt meye çalışarak aydınlığını bellek denen kuşun.

Korkmuyor, çünkü korku
bir hiçle başlar her akşam bir hiçle düşer avucuna,
bütün evler
baş açık bir yıldızı savunurlar
ince kum yağmurları altında
ya da güneye bakarlar bir gözleri açık,
öbür gözleri ölünün göğsüne çakılı,
sedyeler gelir geçer yıldızla yüklü,
sizleri düşünmez olur avuntu.

Bir ilkyaz güneşidir unuttuğu,
bir sesleniş her aralık dudakla gelen,
sadece bir çift dudak yaprakla örtülü
hoyratlığa sırt çevirmiş,
gelir ve döker gülünü kilime ya da eşığe,
bahçesi bilinmeyen bir öpüşe dönüşür
en sıcak mermerinde aldanışın,
bir kedi döner üç kez uyumadan önce ekseninde,
bir kumru kolayca havalanır sonsuza,
yabancısıdır artık her ölüm yıldıza
bütün avuçları mühürleyen yıldıza.

ÖZDEVİMİN SUNDUĞU KÜLÇEYİ AKIL YONMAK İSTİYORDU

1

Benim başım bir öfkenin yastığından doğrulur,
bir çizgiden yola çıkar ayla güneş arası,
ellerim tarladaki günebakan
gibi dönük toprağına, gökyüzüne başkaldırır.

Çırpınarak alışmışım dükkân kahve
resimleri basılı gündelik kitaba,
otluk, öpülmemiş dudaklar gibi aralık
odalarda her açılışında kapının
satırları gündüze başkaldırır.

Güneş, ağında aydınlığının
sineğini yer, bir şişenin kırılışı gibi sıcak
ikindilerde düşünürüz, bize mi bu gelen yol,
bize mi o mektup çantasındaki, yoksa eski
bir türkünün kanat çırpışı mı sesini duyduğumuz!

Uzun bir sessizlik olur avuntu,
yalnızlık başkaldırır.

Çam yükselerek çıkıyor deliğinden,
gagasını kanadına sokmuş bir papağan
gözlerini devirerek ölüyor masada
ve kadın yününü kırıyor
apış arasına kısırdığı kesik başın.

Olağan bütün bunlar ve maşrapa
bir eli testinin kulpunda, bir eli
bıyıklarına dizilen damlaların lülesinde,
garip bir ort açığ kasabasının
susuzluğunu yansıtır alnında, dudaklarını ısırır.

Sardunyalar ağaçlaşır, körelir çiçekleri,
kilim daha az mor, yollar
her gün daha dolaşık, dükkânlar bir gemiden
bir gemiye boşaltır kadehlerindeki tortuyu.

Bizlerse bir değirmen kanadına takılmış döneriz
o yerle gök arası fırıldakta,
düz yolda yürür gibi saydam.

Benim tutkularım bir denizde yüzerler, karaya
vururlar ölü kediler gibi gün batmadan,
silince takkesini bulutla ağacın
bir gündüzün ilk dörtlüğünü
yazarlar mermere, olağanüstü fırtınaya.

Benim tutkularım bir insan denizinde boğuldu,
kucaklarında üzüm gözlü kadınlar, çocuklar.

Senin tutkuların gibi tıpkı
saçlarıyla bağlı ayaklarına,
ayaklarıyla bağlı gözlerine,
doğururlar bütün bir gece bahçeleri,
okşarlar gün boyunca tüylü başını kentin
ve ölürler yeni bir ölüme çıkmadan önce.

Kötü yazıyorum bile bile
tutkuların renginde.

ELBİRLİĞİ EDER DOĞA ŞİİRİN OLUŞUMUNDA İÇ ENGELLERDİR KARŞI KOYAN

Her yalnızlıkt a bir adam oturur
bir kadın doğurur her çekmesinde dolabın
adamı çıkart yalnızlığından yürüt
eline çocukları ver
vursunlar panterini mayıs akşamının
üst ün başın al kan.

DONMUŞ İMGELEMİN BUZLARINI ÇÖZEREK KENDİNİ KUŞATMAYA ÇALIŞIYORDU

Yoksulluğa açınca ellerimi
bir kapı kapanıyor üstüne.
Sizleri tanıyorum
ufak tefek eşyaları evlerin,
aramızda yaşamış kamburlar var.

Bir marşandiz lokomotifi
gibi kısa etekleriniz bulutlu,
çocukluğunda kırlarda çember çeviren
çürük gözlü kadınlar gibi
dişleriniz güne açılırken ufak,
acımsı dostlukların sütünde otlarınız.

Gök kırılığına serpiyorum
sizleri örselemeden
bir melek mezarlığına,
çocuk soytarıları kuşlarımızın,
damdan sarkan eski püskü kediler
ilkyaz lalesinde erimiş.

Bir eskici dükkânından silkiyorum sizleri
yarının yalınkat billuruna.

  REKLER

Yağmur   reklerini siste,
  l   odasında yedik.

Bir şimşek resmi çizince parmakla cama
denizin tüyleri kabarırverdi,
çıplak ayaklı topal çocukların
kâğıt gemilerine yükledik kederi,
gebe kadınların boyaları dökülüyor yüzlerinden
gecenin yapraklarıyla kaldırıma.

Saçakların altı kuş ve insan,
saçakların altı Haliç ve mavna,
memelerine mezar taşları dizilmiş kızlar
gülümsüyor saçakların altında,
kukalar dikilmiş kaydırak için,
    katlı taş bir yangına vuruyor
dilencinin koklayarak götürdüğü meyhane.
Susuz yalnızlıkların kuru yemiş  ileri,
k  ft  ciler, patates soğan arabaları,
bira bardaklarıyla kam  ılanan makaracı,
bir kedinin kırlangıca duruşu güvertede
saçakların altından içiyor yağmurunu,
erik çiçekleri a  ıyor bir kuyumcu d  kk  nında,
bir nazar boncuğ   tutuyor avucunda
ve bütün k  r   ımacıları İstanbul'un,
duba kuşları, ıpsızlar, aylaklar, Pygmalion'lar,
düztaban bir zencinin
güneşsiz kumsalına uzanmışlar sırtüstü
ellerine bakıyorlar bir   ocuğ  a bakar gibi.

Kaldır ceketinin yakasını,
derisi yüzülmüş bir iskeleden
çocukla yuvarlanarak, tökezleyerek,
vapurlara trenlere koşalım,
ısınalım ıslak şayak kokusunda,
sarı benizli ampulün yaslanıp payandasına
gecemizi ters yüz edip giyelim,
soyunalım, aç belki de,
bir sözcüğün upuzun hastanesinden
taburcu olmamızı bekleyerek.
Ve sizler, üç günlük bir yıldızın çırasıyla
sobasını tutuşturanlar, öptüklerim,
elmacık kemiklerinizle saçlarınızla,
yaşanmış olmanın ak dişleriyle iki sıra
ısırın gözlerimi acıtana dek.

BİR ÖPÜŞÜN DUDAĞINDA BULUŞMAK

Uzak bir gündüzden gelirsiniz
şu kapının ardında bulun beni,
eşikle sofa, güneşle mermer, aşkla ölüm
el ele oynarken yalınayak taşlıkta.
Alın kılıcınızı vurun boynunu
perdelerin arkasında sevişen bulutların.
Minder bir yokuştur tırmandığımız,
kilim saçları örülen kız çocuğu,
kırık bir duvar saatidir maşrapa,
sandalye ölüme bırakılmış bir gemi sonsuzda.
Satın savın hepsini, küflenmiş somunumu
köpeklere doğrayın kahve falında havlayan,
bir tas su için bahçeyi akıtan
tulumbasından kiraz ağacının.

Uzak yazlardan gelirsiniz evde yokum,
çarşıda olabilirim ya da kahvede.
Benim işim unutmak, sizi unutmak,
boynuma dolayıp kesik kollarınızı
başınızın sedirinde uyumak.
Bakın şu elmalara tek mil çürük,
sokaklar limon çekirdeği gibi
ve evler dişsiz bir kedinin ağızında.

Sizin gözleriniz akrep gibi kabuklu.
Sizin avucunuzda bir sofa var,
bir yatak var içinde, dolambaçlı bir merdiven.
Sizin saçlarınız, kirpikleriniz,
bütün kıllarınız taş bir dehlizin ucunda.
Bir ağaca bağlayabilirim sizi,
doğramadan, yolmadan, savurmadan önce,
çakmadan önce odanızın duvarına.

OTURANLAR

Susarak bir yolu uzatıyordun bana,
bir kahve fincanında tütten tadı
uzatıyordun bana ellerinmiş gibi,
bakışmanın orasına tünemiş
türküsünü rengine bırakmış bir gülde
soluyordun yapraklarına yabancı.

Biliyorum aktığımızı,
saniyeler bir deniz gibi geçiyor aramızdan,
çocuklar doğuyor kucaklarında çocuklarla,
balkon kuş gibi çırpınıyor ayakucunda,
tahtalar eski biliyorum, kilim yırtılıyor,
saçların yüzüyor sazlarla gölde,
kayıkların şimşekler çakıyor,
ürperiyor retina batıyor oda
suya, yalnızlığa, duruşumuza.

Oturuyoruz sen dik, ben yatay
bir acının dönemecinde gözden ırak, silik,
ve su akıyor durmadan mavi yıldızı
göstererek kulenin doruğunda,
ellerin üst üste, benim başım eğik,
upuzun bir köprüden
bakıyorum gidişimize ovada,
iki sıra kavaklara güneşe dönük.

Oturuyoruz gitsem de,
oturuyoruz ölsek de,
kalkıp bir döşekte sevişsek de.

EĞİLİRKEN

Eğilirken yalnız bir kıyıda, saçların
iç içe kıvılcımla, tutuşan kuşla
— Ellerin yok biliyorum — kırık bir iskelet,
bir başucu lambası kör
vuruyor kireç badanasına duvarın,
düşüyor göğsünün yıldırımını.
Yabanıl bir arsada buluyorum başını,
ıslıkla çalıyorum doğuşunu geceye,
bir boğa peşimde deli gibi.

İki at arası yeşil, yeşil alabildiğine
durgunluk yüzüme bakıyor,
aslan su içiyor gölden,
musluk damlıyor otları unut ma,
unut ma dokunuşunu elin kâğıda
bir çardağın falına bakarken,
bakarken bir ağacın dönüp dolaşıp
eski bir yol ağzına çıkışına.

Bir avuç kuru üzüm
biraz tuz, biraz güneş
her sevdalı kadının beklediği.

Ekmek kırıkları tütün kırıntıları gibi
hüzünlü bir yakarıyla bitiyor soyunuş
gerisini serçelere döküyorum,
yazıyorum soyunuşunu gecenin
bir boğanın saçlarına ıslıkla.

BİR DOSTA BÜYÜ

İnsanları it memizin nedenini kimse bilmez
yakar ruhları parmaklarımızı atarız
tütün basarız boşalan yerlerine
cam bir çocuk bırakırız gözlerinde
günbatımı, boş bir kutu ya da nepentes.

İnsanları it memizin nedenini kimse bilmez.
En saydam tümceleri mühürler açık
kitabın üstüne bırakılan anahtar.
Ne vardır ölünce bulutları koyduğumuz
bir musalla taşı yoksa masada!
Her türkü bir unutuş, çalmasa da,
yağmurunu duyarız yol boyunca sırtımızda,
bir çizgi yağmuru, gül ya da nepentes.

İnsanlar için hepsi oysa.

KUYU

Bütün camları açık kuyuda
bir kız saçlarını örüyor
az sonra örgüsüne tutunarak
daha derinlere inecek daha aydınlığa
bir firkete bulabilir orada
bir şişe kırığı bir tıpa bir salyangoz
birdenbire düşünecek o zaman
ölümün elleriyle bakan yüzünü.

DUVAR VE OTLAR

1

Başak tutmuş duvar otların orada
damını alıp uzaklara kaçırmış
bir kuş var peşinde kırlangıç ya da martı

sessizlik burada akşamken
yuvarlak bir camdı orada
etekleri köpük avuçları nar
duru su eski göklere dönük

dut u silkiyorum kilime basıyorum
tabanımda böcekleri yıldızları
uzaktayım bir adam birkaç adam
birine bakıyorlar gökyüzünde

dam duvar ve otlarla.

Bahçe kapıları gibi yan yatmış
 kırıksın biliyorum
 her zaman bir aynadan baktım sana
 kilitlisin bana biliyorum
 balıklar görüyorum kumun derinliğinde
 tutup birini suya bıraksam
 mavi bir patlama
 bu sensin biliyorum

dişlerinin ucunda martının kanadı
 kayıkların karaya çekilmiş
 iki başını birden bağlıyorsun güneşin
 bir ağaç tutuşturup tüt türelim mi
 çardak göçerken altında dur
 oraları nerelerse oralara gidelim

ilk çırpınış ve ölüm
 balık kokuyor görünüm
 masadaki elinin ilk soyunuşu
 akşamın çarşafını düzelt katla
 çayırın kapısını kapat sürgüle
 yat kalk ince gemiyi düşün

dam duvar ve otlarla.

Denizin duvarına çiziyoruz evlerimizin
 bacalarını, güneşlerini saçakların,
 kesik bir bacak fırlatıyoruz
 mavi aslanın ağzına

delikleri tıkıyorlar taşa
 yapışık yassı bir kuşla uzakta
 ne bağırmak ne susmak anlatmaya yetmiyor
 küçük heykellerini çirişotlarının

mahallenin körlerini dizdik satranç tahtasına
 satranç oynuyoruz diz dize gökle
 dirileri o topluyor ölüleri ben
 mayıs çirozları gibi kuruyorlar ipte
 taş kesilmiş bir tümce yarmış ağızlarını

kulak kabartıyoruz duymak için
 damı duvar ve otlarla.

KARANFİLLİ İŞÇİ

Bir karanfil kasketinde kulak ardı
bahçeyi atmış omuzuna kartal kanat
yaprak yolarak geçiyor önümden
türkü çağırıyor güneşinden
bulut değil kardiği kumla kireç
mavisi dolarken testiye
yeşili akıyor elektren
usulca ayırıyor kumrunun halkasını
damların çengelinden.

Bu ne biçim boşalma hangi tür
bir benzeyiş ki menevişli gök
üleştirilmiş gecikmeden ekmeği tuzu
altı taşlık ustusu sofa
denize bırakmış salını merdivenin,
yeterince balık var tortusunda
bütün yaralarım açık önüm ova,
yiyorlar akşamın alacakaranlığında
içinde bir işçiyle gözlerimi.

BULDUĞUM ÖLÜ

Kaşla göz arasında masada,
masada, masa dışı yıldızda,
orda. hiçbir yerde, hiçbir yerde,
parkta, park dışı yıldızda
bir adam ölüyor ölüsünü buluyorum
bir sesleniş gibi iki dudak arasında,
bir şeftali gibi tüylü kırçıl anlaşılmaz,
gömüyorum toprağına uykusunun
denizini unutmuş kuş gibi tütüyor.

SAATE BAKMAK

Saate bakıyorum, gecenin başlaması
ve bitmesi gerekirdi son düşen yağmurla,
kil soğuyor, uzak taşların
sürüklenişi sürüyor mırıldanışı,
bir çorabın koncu gerisin geri kıvrık,
kilim sarısını morunu çıkarıyor elden,
bir ağacın dalına takılmışlar mintanlarından
kararmış çinkoyla paslanmış lehimle
eriterek en çetin duvarları yüzlerinde
yaşam örümcekleri bir yanda
bir yanda çoğul höcek gergedan ve akrep
yüzüyorlar fokur fokur kaynayan batakt a,
toprak homurdanıyor karıldıkça,
ölümün yarısı yarıcıya dönük
sıtınadan bitt en dişleri takırdıyor
vuruyor kızgın demirini çula,
öbür yarısı marabaya aş ka,
uyuz köpeğ in leşi ortada,
cuma ile cumartesi avlusunda
saate bakıyorum çamurlu bir sokaktan
sıçrayarak geçerken vakt i,
geceye bakıyorum, saatin durması
gerekirdi son düşen yağmurla.

DESTE

Sen limon küfü saçlarınla bir deri bir kemik
horozlarınla merdivenlere tünemiş,
kolların, çakın, iskambıl kâğıtlarınla,
sen bir ırmak gibisin evler üstünden akan,
gemilerini taşıyan denizin karaya.
Bu azgın rüzgârı eserken mevsimin,
savrulurken birliler kuşları destenin,
gitsek mi oraya bulsak mı,
ölü, bir resim ölmezliği yüzlerinde,
yırtık ve ıslak sinek kızları sazlıkta!

BAHÇEYLE KİTAP ARASINDA

Lambayı söndürmeden bir gemi yakıyorum
denizine bahçenin bir gelincik atıyorum,
güller kapanıyor sonrasız gökte,
soldum solmak durulmaksa
en büyük suda geceye sarılı.

Kitabı kapıyorum bahçeyi açıyorum,
bahçeyi kapıyorum kitaba çıkıyorum,
şişeler var bahçeyle kitap arasında
ağaçlar gibi dizilmiş, doğranmış
maymunları rengin, yüzler
gelip geçen kişilerin attıkları.

BÜYÜMEK İSTEYEN KIZ

Elife

Bir kız çocuğu büyümek için yazla,
az daha büyümek için gündüzünde yazla
ayak ucunda yükseliyor, yükseliyor,
bense küçülüyorum onunla buluşmak için
güllerin güneşle kesiştiği yerde.

TARAK

Ellerimi uzatırsam fildişi bir tarak gibi
taramak için değil görmek için
saçlarında ıhlamur kokan geceyi.

EN AYKIRI RASTLANTI ALIŞILMIŞ İMGEDEN DAHA RAHATLATICI GÖRÜNÜYORDU

Öfkenin kapısını açan çocuk
gezdirirken elini mandalda
çapraz gölgesini buluyordu korkusunun.

Sünüyor hamuru aydınlığın ekşiyor maya.

Çocuğun kapıya çizdiği gök
kırmızının sustasını açınca
birden fişkırtıyor duvara
bin kanla çizilmiş düşümünü öznesiz
kimin nenin bilir miyim!

Görünmekle yitmeleri bir oluyor.

GÜN DOĞUYOR

Doğmak istiyor iki dudak arasından,
ufkun dişleri seyrek, saçları karanlığın elinde,
miyavlıyor en duyulmaz sesiyle kırmızı,
şimdilik kurşunla gizlediği.

Yatırın kuşları, ordakini taşıyın
kovalarda sabahı bekleyen suya, bu dursun
ve başlasın.

Ah sen, en yalnız babamız gökte,
en doyurucu.

Tükeniyorum diyorsa büyür.

Doğuyor.

ANLAM BİR SICAKLIKSA

1

Denizi kaparak havalanıyor martı
ablak yüzlü bir inek başı
mavi bir kabuk kalıyor gerisinde
ipten ipe devedikenleri
bir saç tokası güneşte firkete,
benimse o kanatlar ne kalır
bir yüzgeçin elleri gerisinde.

Bu çakıl yağmuru dinmiş kumsalda
saçak altına çağırıyor bizi
bir şemsiye bir gelincik olabilir,
açıyor gündüze kollarını
bir çocuk denize doğru,
bir kadın çocuğa doğru.

Görünebildiğince
kanal çizgisinde gün batımı
dağları bırakarak ardında
bana geliyor bense ona.
Saati kurdun mu!
Kuyruğunu ısırtıyor karayel
eski bir güneşten sabah akşam
iki sokak ötesi uzun eve.

Aynadan yağmuru
ot yüklü arabadan
uzakları silince
kırmızı kediler sivrilir fesleğenler
bir gökle kuşatılmış eviine.

Taş köprüde
fundanın dikenleri çaputları,
ince bir odunla pişiriyor
üç kap yemeği köze bakıyor
gözleri sulanmasın varsın
saçları ağarmış.

Gizlemeden aktarıyorum
girdi çıktısını görünümün
kim kiminle
dinler görünüyorsun
kendine bakıyorsun camda
birden bir ağacın kokusu
alıp kaçırıyor seni camdan
görünümden görünüme.

Konuşmanın bittiği bir kıyı var
taş bebekler serpili kumuna
kiminin gözü açık kiminin kapalı,
sakınarak dolaşmalı
çarpmadan alıp başını giden
bir dalgaya yastığında.

Seni başka türlü kavramak
bilmek dudakla,
dudakla geleni anlıyorum
söylediklerin anlaşılmıyor,
güneşi denizi bulutu anlıyorum
gökte güneş anlaşılmıyor,
söylediklerim açık seçik.

At sürdüğü kumsal, taşların
arasına çekilmiş kayık ve martı,
iniyor dizleri kanayarak
bilekleri pantolonu yırtık
suya uzanıyor içmenin ötesine
güneşe dönüyor yaşamın ötesine
atına özsuğu ırmağının
kişnemesini bekleyerek.

Yeni yaprak çit cam, çocuk pencere,
bir kadın denizinden yaz
çoktan uyanmış geziniyordur.
El sıkın kapı tokmağı
takunyanın kopuk tasmağı gelincik
hanidir gökten uzaktalar.
Pazar dükkânlarında eski
yamalı mintan lastik çarık
reçine demetleri ve yemeni rüzgârda,
bir sıra pirinci İstanbul yakarışı bu
ikinci sıradaki gemiye
arkamızda bitiveren.

Bizim köpekler uslu
onun köpekleri ısırıyor,
sarmaşıkları bir yıldızı
buruştıruyor buruştıruyor
sonunda cam gibi paramparça.

Patlamadan korkuyoruz,
su gibi aksa
camda sardunya masada karanfil.

Akıyorlar ki koşuyoruz
akşamdan akşama
evlerimizin peşi sıra.

Bir kuş gagasından düşme
bu incir ağacı kayada,
çalıyor denizin kapısını
incir sepeti ayaklarının ucunda,
cam açık perdeler uçuyor,
ev var kayık var
evde kimseler yok.

Tutuk bahçe
gündüzle bağlanmış dili
denize giriyor hemen önünden,
tele tünemiş kırlangıç
gagasında kapısının ipi
yerde buluyoruz her sabah
gözlerinin mavi ölüsünü.

Küçük bahçe
bacak arasında anasının
tavuklara ekmek kırıntısı
kedilere artık yemek
mintanını yıkayıp sermişler
dikenler yırtabilir
eskimiş yaza.

Tutarlı bir gök uğruna
denizi yüzüstü bırakmışlar
çakıllarına martıların, kumlarına.

Bütün bereketli çocuklar
birbirinin benzeri otta.

Kalafata çekilmiş bir ineğin
boynuzu kalacak yazın doruğunda
denizi kesmedikçe memeden
memeyi geceden.

Bekliyorum almasını saatin
gecenin dönmesini,
az var.

Oda masaya bağlı
aydanlık kırık.

Ötelerine sıçramak gibi kolay
geçmek sözcükten sözcüęe
avutmak zor.

Perdenin başlangıcı
gecenin bitimine
her gecenin bitimine
gündüzü buruşturur
götürür silker.
Ot dağları ovanın denizleri
buruşmuş bir gökle
yürürler gecenin bitimine.

Körelmiş geceye dönmektense
seyrek bir açıda gündüzü bekle
bekle bir deve boynu gibi
görünmesini iki duvar arasından,
duy çingirak seslerini
gör havutun kara çulunu.

Bu otların boyu geceye
aşınmaz bir ölü getiriyor
üst ümde uzuyorlar
dolu ot
ot dolu Zaman ve Araba.

Uyanmakla uyanmamak arasında
ufak tefek evler bulutlarına,
camdan cama
bacalardan bacalara
yan gelsinler dama.

Uyanmakla uyanmamak arasında
ezgisel duruşu
sarmaşığın suda.

Kırlangıcı görmesem de bilirim
yerden uçar en küçük sineğe,
ya bulmasak hiçbirini
ya unutsak seni elinde tabakla
lambanın altında masada
bir Acem resmi gibi sazlık
bir Çin masalı gibi duvarda.

Akışı duyuyor musun
kıpırdama bitsin
tren düdüğü eleniyor daldan
su dört yanımız su
su gök su karanfil
su yıldız gibi su.

Sen mi bakıyorsun ağacı göremiyorum
ne den derinleşirse onca aydınlanır
göz kırp ufkun suyuna
sonunda bu akşam kızaracak.

Sen ellerinin yolusun
gözlerinin yolcusu
düşeceksin büyük bir gürültüyle suya
kanlı bir yarık kalacak ardında
birlikte ineceğiz o yarıktan
iki yanımız ağaç
unutulmuş bir kentin yüreğine.

Beklentinin kuyusundan çekip alınca
ellerini bırakmış geliyor
bir çengele takarak gözlerini,
utanıyor utanıyor gecedan,
ayıklıyorum korkusundan
deniz üstü kahvenin er geç
bir yaprakta bitecek dallarını.

Kayık da olabilir
bütün konuşmalar bir çit
gibi geride kaldı.

Kâğıdı buruşturmanın
bardağı devirmenin
bütün ayrıntıları.

Susuyor basmakalıp.

Gözleriyle uyusa
dudaklarıyla uyanık
bir bildiri bırakıyor masaya :
Bir ot bilinmeyen.

Kedisi bizde
evi uzakta
yok.

Suyla itiyor günlerini.

Her söyleşmenin yanmamış cıgarası
her cıgaranın kaydattığı kazan
köylünün küçük boy atları yalnızları
bir sepet dolusu kuruğun
içinden seçmeli geceyi
yere atma ezilmesin
dolaşsın elden ele
bir ateş noktası
havada kalan.

Köpek seslerinin üstündeki gökte
sarı menevişler kıvrılışlar,
yarın bir yağmurda paslanabilir
uzağa atmalı
suya bırakmalı
ilk yıldırımın kuyruğuna
savurmalı.

Gecenin doğuşunu kutla
ayın yatık merdiveninde
mim taşlar kentenkele.

Düğümünü çözmeden gecenin
saçlarını çözme
bir bilmece gibi duruyor kafeste
yüzüme bakıyor
uyusun başı eşikte,
saçlarını çözme
solsunlar yaşamlarını göle.

Bir adam son kez yalnızlığa
son kez içine baktı, evine girdi,
denizin üst katındaki
top ağaç ve yelkenli eridi,
yeni camların yeni yoncaları
yıkanmış çocuklar uzuyor gökten,
sonsuzluğu getirdi ekmek,
ardında açık bir kapı bıraktı.

Sen saydamlığı unutmadınsa
 tohumları bende
 benim sıcaklığım yazılır taşa
 uzak yakın küçük büyük
 yaz yağmuru gibi gökten
 bir içerik kazanır yoksulluğum.

Ellerim testi hamurunda
 topraktan içiyorum bardağı kırdım
 çatlasın büyük küçük
 her çağ kaburgasından
 bir yayla mevsimi doğsun
 koçlardan beriye keçilerden öteye.

Rüzgârımı ardıma aldım koşuyorum
 iki dağ arası dört buçuk gün
 hangi suyun sesine gittiğimi kim bilir
 hangi taşın ucuna sarılıyım
 bu döşeğin ipleri
 hangi gurbet çulunda kim bilir.

Sıcak sıcak sıcak
 alt bahçeleri açıyorum
 son karganın kanadı gibi benden
 değneğim çarığımın gönü
 seni bir yıldız paklardı paklasa
 sular bu den bulanık akmasa.

30

Bir ipucu
bir döşek başlangıcı
gülüne bakıyorum ellerimin,
bir kavak devriliyor
bir yanlışlık olabilir dursun
bir beklenti içinde ovanın arabaları,
bire on veriyor kuduz ve sıtma
derliyorum akşamın burçağını
akşama benzer bir seslenişle.

31

Büyüklerin saklambacı
küçüklere akşamı getirdi
tutup alıyorum kucağıma
eğilmesek
taş tesilir aydınlık.

Peşimden gel
eteklerim yele kapalı
saclarım valıda.

Yaz uzakta çekiç seslerini
göğe çeviriyor evin damında
kırmızı kiremitleriyle denize.
Girip oturacaklar camdan bakacaklar
körebe oynayan çocuklarına,
kadın uzatacak ellerini
geçmiş aralayarak perdede,
bizimse bir ölünün saçlarını
taramak geçecek içimizden,
bulutlar gelip geçecek
yeni sular dallarda yeni yüzlere.

Yürek ezici eller, kaygan kitaplar,
gözler öpüşlerden arta kalan, bakışlar
bir yataktan düşürülmüş ya da itilmiş,
iç çekişleri topal bir kuşun
süzülüşü aksamadan,
bir yüz çirkin diş ve falaka
dağ gibi yığılmış araba artıklarıyla
resim aralarında bir fener,
bütün bunlar yaşanmış sevmedikler
yaşanmamış sevdikler,
sürtünerek geçerken unutulmuş,
ardımızda kalanlar dönüp bakmadan
eve geliyorlar her akşam çoluk çocuk
kapıyı açıyoruz istesek de istemesek de.

Aşka dönük yüzleri aşırarak,
işçilere bakmak, köylünün ellerini
şiirlere kaçırmak güzden,
yanına çömelmek avuçla su içmek,
çok eski bir kentin bugüne
ölmemiş kamburuna rastlayınca sokakta
bir yaprak koparıp çiğnemek,
bütün bu kötü alışkanlıklar besledi
ve aşındırdı neremi bilmiyorum
bir denizde balıklarla göz göze,
ayaklarım bin yıl sonrasının
yazlarını otlarını özlüyor.

Kız oğlana doğru koşuyordu
oğlan kıza doğru
bir ağaç yanıyordu aralarında
bir kuş ötüyordu üstünde
kızı oğlanı öğüten.

Yeşil giysili kadınların
yeşilliği kadar inandırıcı
ağaçların kusbazlığı.

Damını tek katıyla değişmiş denizin
bahçesini vermiş engini almış
saklanışın elidir ince uzun
çeken her akşam perdesini,
duvarın toprağına bitişik beyaz
dağda boynuzları açmış bir geyik var.

Bir yokuştan iniyor yaz içi
sevdikleri ağaçla suda
saksıları dalganın camında
kırlangıcı rafta
bir gündüz bırakmış kapı önüne
çocukların birine benzemeyen

Hüzünlenmenin ötesindeki düzlükte,
bulutsuz göksüz
ağaçların kumsalın silindiği
geceyle gündüzün el ele
çeşmemizden aktığı düzlükte,
çeşmesiz sokaksız evsiz ovasız
bahçesiz bir günün yamacında
hüznün bile bittiği düzlükte
çıldırıcı bir ezginin
kan emici tüyleri içinde.

Biri mavi öteki kırmızı iki gündüzün
 iki ayrı denizine çömelmiş
 bir köprüyle bağlı iki ayrı kumsalda
 kadın balık ayıklıyor
 erkek yüzüyor ilerde
 çocuk ara yerde,
 bulut balık pullarından
 bir gökkuşağı çiziyor yerde,
 görünümde bir kedi var:
 kulakları kuyruğu
 yalnızlığı yokluğu.

Elini uzatıyor görünce
 gözlerini yumuyor görünce
 bir yaz günü mavi bir güvercin
 gibi bir taş bulunca
 ısınıyor sıcaklığında
 yapraklarını döküyor
 avuçları sızlıyor
 her ikindi bir çizgi
 gibi beyaz saatlerde görünce.

40

İçinde misin diye sordum
üst ündeym diyordu
aydınlığın bastonuna
yırtıcı bir kuş gibi geliyor

Alacakaranlığın kılları
bir gündelik gazeteyi
aralıyor örümcekli duvar dibinde
midyenin açılışı gibi
iniyorum durgunluğuma.

41

Bir gereç sadeliğinde
kendiliğinden canavar
güzel şaşırtıcı aymaz,
gün de böyle gece de,
bir otu dişliyorum
ince bir yoldan iniyorum
kediyle iliklemiş gömleğini
bir kız balkondan bakıyor.

Devrilmiş bir kavak ağacıdır
yıldız kayması ağustosta
uzaktan mavisine
eski bir ölünün dirilişi gibi,
avutma çalkanan denizleri
çık onlara bahçelerden
otlara düşürülmüş
bir küpeyi arayan kadınlar gibi.

Esdikçe ürperiyor
balığın pulları gibi
güneş kayarak iniyor damdan
tek ayak çocukların denizine

kolan vuran biri var
iki gök arası yeşil
iki deniz arası sofada
aynanın çayırına bağlı
kokusunu duydukça ıhlamurların.

Kim bu, hangi rüzgârın attığı taş
el etek çekilince sarı,
anlamıyorum, diyor kadın
gözlerini göğe kaldırıyor,
hep o sinek başka bir sineğe bırakarak yerini
bir araba yoldan
ve oğlak gündüzden doğar doğmaz,
kadınsa anlamıyor
gözlerini indiriyor yere
öpmek için tek kez uzayan
saçlarını ilkyaz güneşinin.

BU GECE

Gelmesinler beri, yaklaşmasınlar,
mavi kalsınlar araya giren sisle,
güz günlerinin titrek güneşinde
deniz yamaç dam. Ama sizler,
köylülerim gelinlerim bebelerim yaklaşın hele,
az daha yaklaşın, sokulun,
iç içe oturalım kahvelerde sekilerde,
sofraya çökelim diz dize kilime,
doyalım bir sahandan. İşte yabankazları geçiyor
kanat çırparak, ağudalı çiçeklerini döktü.
Kepengi ört, ocağı yak, dostlar var bu gece.

SOKAKLAR

Ağaçlı sokaklardı onlar
güneş batmadan önce. Serçeli sokaklardı onlar
gece inmeden önce.

Biri var sokaklarımızı düğümleyen
kızgın demirle kazıyan alnından adımızı.
Kuş kafesi sokaklardı onlar gökyüzüne asılı
belleklerin tuncuna göçmeden önce
yıldızlı sere serpe ne kaldırım ne taş.
Şimdi et göz kaş çene kemiği
sarkan ölü saçları çeşmelerden.

ÇIKIŞ

Ceketinden çıkıp yürüyor, sağa sola
sapıyor çıplaklığından, derisinden
çıkıp yürüyor bir sokaktan çıkar gibi,
bir kapıdan çıkar gibi gülsüz tazelikte.
Akasyalı görünüm, tozuyan toprak yol,
tuğla ev bacalı, camsız baraka,
anlatılmaz maviliği göklerin kandırmıyor,
kandırmıyor onu kiremit bostan erik.
Cebinde yaz, elinde kâğıdı bulutun,
hışırtılı, yazıyor üstüne,
ne kalem ne gölgesi duvarda günlerin
unutmamış böğürmeyi.

Kapıda oturuyorduk her zamanki
gök ve bulut altındaki yerimizde.
Bir at duruyordu kavakların orda çıplak
düşürülmüş bir güneş gibi otların arasında,
gözleri iki servi duvarsız bahçesinde yüzünün,
kanayan gölgesinde iki hançer saplı yüzünün.
Alevi ve köpüğü düşünüyorduk yelesindeki,
yüzümüzü dönüyorduk ona doğru bakmasak da
kırılmasın istiyorduk alnımızda susan ayna.

BAŞKALARI VE O

Başkaları üzümü şişeden içiyor,
o, imgeyi dişliyor diri diri.
Su alan teknelerle gidilir, diyor, ölmezliğe,
mum kibritle yanar, sarma cıgara kavla,
bir kuşsa şiir avlar seni geceden önce.
Ve çıkarıp fitilli çakmağını cıgarasını yakıyor.

Ağaçların balıkları yoksa katlanmalısın
kuşları var. Ağaç kim! Hangi mutsuzluğun mühürü!
Küp çatlamıyorsa her dokunuşunda ölünün
katlanmalısın. Dağ başında bu mor
bir dağ keçisi değilse ne! diye ekliyor,
bıyıkları sarkık, şakakları kır,
sisler içinde bir gemiden toprağa çakılı.

BEN Kİ HEPSİYİM

Köşeyi dönünce eski günlerin ot yüklü arabaları
çocukluğun çemberinden bana doğru açılıyor,
açılıyor çünkü biri var bu çemberi
uzatan doğrulamasına mordan sarıya.

Sarı, bir çekirge olabilir, bir dut ağacı,
binip dalına rüzgârlarını silktiğim
en ak çarşafa, sepetime boşalttığım
güneşle el ele, sisle, yaprakla.

Ben ki hepsiyim, ben ki ölüme götürürüm onları,
toplamakla geçiyor yitenleri bakışım,
diriliş her öğleden sonra bu yaz,
uzak bir gül kokusu aynada,
boyunu bükük tutsak, unutulmuş kör kandil
beyazlığında sofanın güpegündüz.

Yabanıl, göze batacak kadar açık seçik hepsi
demir parmaklığın yağmurunda, mahzun
sözcüklerinden caneriği gibi pırtlayarak
geliyorlar, çıplak yol, anadan doğma ev,
bugünün ve dünün ot yüklü arabaları,
dutları, dutlarımız.

ASMA SAAT

Eskici dükkânındaki asma saat
çelik bir şal atmış omuzuna
yemiş yelkovanla akrebini karnı tok.
Bir sevda mektubunda kurutulmuş
kırık bir mine yakasında on ikisinin,
sarkacı Acem yazısı gibi sağdan sola.
Başörtülü bir kadın var içinde
dişlerine bakıyor ölümün
çok eski bir çocuk gibi kumara inanmayan.

UYUMAYA BIRAKIYORUM

Uyumaya bırakıyorum seni bıçak sırtında
mavi atlas serinliğinde uyanman için,
bulman için kendine giden yolu,
ucuna diktiğin heykeli, kör.

Sana bütün o rüzgârlar yüzünden borçlandım,
bin akçe de olsa az,
sana bütün kırları için güneyin
bir deniz borçluyum, bir göl borçlandım.

Sana uğursuz bir boşluğun dikdörtgeni
gibi bir talaş parçasında ölmek
düşecekse hiç düşmesin daha iyi.
Seni ölümsüz şamandıranın
burgacına atıyorum yassı bir çakılı
sektirir gibi kıyıdan düz denize.

BİR LAMBA YANIYOR

1

Sabanın tutsağı ak güneş
ağacın gölgesini avuçlayarak suda
bir kalkan kesildi evlerin kılıcına,
burçak tarlası inliyor bucurgadında dağların,
gelin gidiyor bulut ateşe nişanlı fırtına
yabancıнын çizdiği gökte atına binmiş,
ölü doğan birinin göbeğini kesiyor yol
usturasıyla gurbetin.

Yaz bağıırıyor: Vira,
durma gel aydınlığa,
çivilere dikenli tellere vidalara,
yokla kalçasını rendelenmiş tahtanın
yuvarla dişlerinin arasında yosmayı,
yaklaş keser ve çekiç seslerinin
kireç kuyusunda boğulmuş eski günlere,
durma be, haydi be!

Rüzgârın direğine takılmış
fesleğenin pencereden uçurduğu uçurtma
yeşil bir yağmurla iniyor ikindiye
çakılıyor göğsüne aylak bir akşamın,
zar altı beşi gösteriyor saat sekiz,
karanlık işler peşinde vakit,
düşler gerçek peşinde.

Burdasın artık çadırında toprağın
ağlayarak uyanan çocuğun şekerinde
dikeninde görmenin bilmenin unutmanın,
kitaplar böyle yazıyor,
ressam üç hamam oturtuyor
iki şerefeli minareye,
tuğlaya vuruyor kalemiyle
yaldızlı bir kuş resmi çiziyor
yapma çiçeklerin tabutuna.

Nerdeyse gün batar lambalar yanar,
ahıra dönen ineklerin gözleri
ısrır uzak bir ormanın dalları arasında.

Bir lamba yanıyor damların arasında,
 dört kenar gece kuşları tütüyor,
 iki kavak uzamış ayışığından
 camdan bakıyor, süt görünür görünmez
 sekinin yosun kulplu kazanında.

Duvarın ince yaraları, sorunları,
 gurbete giden yorgan, soğan hevenkleri
 en alt düzeyde girişinde aşkın,
 sesleniyor gecenin saçına dolanmış puhu
 göğsünde bebeleri gömülü kadına,
 kilimin ovasında narçiçeği kadına.

Böyledir buraları, kızlar sazlık
 döşeklerde yamalı, naneler bozuk kokar,
 bir servidir sandıkta göz nuru, erkek sevilir
 sevilmez kemikle toprak arası et
 komşudan komşuya tepeli güvercin
 kederle ekmek arası yas, bun.

İki kaş arası kızlığın kardeş kanı.

Onları görmüyor musun? diye sordu. Görmüyordu. Kendini görüyordu, mutsuzluğunu. Çorapların deliği takılıyordu gözlerine, nasırı ellerin, gümüş yüzükler, yırtık mintanlar, renkli urbaları gelinlerin. Yine de görmüyordu. Oysa köylüler onu görüyorlar, bir çatlak başlangıcı görür gibi, yüzüne bakıyorlar görsün diye. Görmüyordu. Bir ateş yaktılar o zaman meşe dallarıyla oynadılar kara bulutun altında ay batarken tüterken ıslak odunlar közde unuttular aydınlığı unutan geceyi.

KİTABIN İÇİNE

Kitabın içine bir kadın oturtmak
sevişmek için değil bakmak için
açıldığı için en çiğ beyaza
bir kapı gibi kendiliğinden
gözlerinden bir gül kokusu ağan
bir kadın oturtmak kitabın içine

bir kadının içine geceyi oturtmak
bir beyazı maviye oturtmak
ya da bir maviyi kırmızıya
kırmızıyı alıp katlamak dörde
sonra da bir el uzatmak içinden denize

bir masa görmek üçte biriyle
üçte ikisi duvarın içinde
bir ağacın yarısından azı
yaşamın kaçta kaç

en çarpıcı gölgesi doluyor göğün
hızlı bir anlayışla iliklerime
sabahları başlayan ayaklarımız
durgunluğun bitt iği yerde sürüyor
onarmak onarmak ağacı
vura vura gündüze hınçla sevinçle
bir anlamı öldürür gibi taşa

çocuk atı tutuyor kapıda
yıldız eşikte uyuyor
bir direk kendini yarıyor
bir kadın kitabın içinde
bir masa kadının dışında
ben başlamanın üstündeyim
geceye ve gündüze tek ayak.

DENİZ RESSAMLARI

Deniz ressamaları vardı eskiden, deniz
canavarları çizerler, deniz kızları kalyonlar,
İstanbul'da doğarlardı çoğunlukla,
bellerinde nagant, sütbeyaz giysi,
iri yaka, bir gül takarlar göğüslerine.
Kuyruğundan tutunca kertenkele imgeyi
denizin deliğinden çekerler, zavallı kertenkeleler.
Elmaları daldaki elmadan daha gerçek,
yapıt bırakmadan ölürlerdİ denizin
bu soylu ve bilgin dretnotları.
Oysa küçük kayıklardı onlar
kendi elleriyle yaptıkları, bir keser bir kerpeten,
anilin boya üstübeç beziryağı
kirli şişede ardıc kokan neft.
1879'da Hamburg'ta
nazırların dikkatini çektiklerinde
sakallarını çeker gibi
bir futa kadar ince ve çocuktular.
Bütün sular denizler onların,
kırmızıya boyarlar, sarıya, yeşile,
Üsküdar'da mavi rakı içerlerdi.

Şimdi neredeler, diye sormayın!
Denizdeler, büyük sefere çıktılar,
yaşam öykülerini yazıyorlar suluboya,
taş kalem, ceviz sehpa, samur fırça
ve kâğıda deyince cızırdayan kömür kalem.
Akşam ezanını bekliyorlar
Birinci Dünya Savaşına dönmek için.
Bence ölmediler büyüdüler uzaklaştıkça
bir okulun çıplak duvarında.
Oysa sınıfları süvari, bindikleri at
deniz, büyük deniz, engin deniz.

SİZİ ALSAM GÖTÜRSEM

Sizi alsam götürsem
ağaca çıkıp denize baksak
denize çıkıp ağaçtaki kayığa baksak
çıkarp kumanyamızı torbasından
bir bazlama bir ışık bir çimdik bulut
ve testiden göğsüme damlayan gelincik
yesek içsek martılar bir kayadan
yavrularken gözlerine bizi.

Sizi alsam götürsem
sizin kapı bizim pencerenin altında
her akşam siz kapıdan ben pencereden
lambayı söndürüp damları sıyırtarak
uçuyoruz sokak arası kentte yetmedi mi
pabuçlarımız bir örnek gözlerimiz kestane rengi
alnımızda o çizgi.

Sizi alsam götürsem otluk tarlanın
yalasak avucunu tersinden
damlasak gök olmadan.

Boyu yetse maviliği içer bu,
güneşi yer yaz uykusuna başlangıç
şimdilik çekirgenin.

GÜVERCİNLER

Bu şeytanuçurtması güvercinler
ve bu uzak kızlar denizi düşünürse
— dökülecekleri bir sokak evlerinden —
deniz gözlü oğlan kimi düşünsün!

Ya biz hadımları uyanmamış kentin
hangi mevsimden uzayalım!

Büyük harfle yazıyorum alınyazımı
kitaplarım küçük harf,
tutkularım yatışmak bilmiyor, yalnızlık
silindi kâğıdımın tutuşan ucundan
gidiyorum, gitmek karışmaksa
beş parmaktan akan suya.

Karıştım başlamayana.

DİLMECELER

1

Karısını alıyor koynuna geceleri
bir demet gül buluyor yerinde her sabah,
kalkıyor yüzünü yıkıyor bir cıgara yakıyor
tutuşturuyor kırık bir aynada saçlarını
ölümünü bekliyor dört gözle
kavuşmak için karısına güllerine ölmezliğine.

2

Portakal yemek için
çekirdeklerini çıkarmak yeter
bir kuşu yolmak için ut gerekli.

O da öyle yapıyor,
portakalı çalıyor
utu yiyor|çekirdekli.

3

Başı gövdeden gövdeyi kuyruktan koparmak
yetmeyince kurtulmaya pençelerinden
çaktı kibriti ateşe verdi sözcükleri
karıştı mevsimine anlamın, uyuyor.

Bir geyik görüyor düşünde ruhunu avcılar yemiş
bir avcı görüyor geyik rengi kurtlar yemiş
delip geçiyor ötelere.

4

Koltuk altında elleri,
çapraz, ısınmak isteyince,
ak bir külle örtülü yüzü
alçı yonular gibi ısınmak isteyince,
yürüyor çıplak ayaklarının
kanla doluyor çamurdaki izi.

Gün batmasa her kente dönebilir.

Yağmurun boşanırken bahçelerden
seni yüzüstü bırakamam,
dudakların ikiye ayırdı sessizliği,
mavi tozları omuzumda
yitme ve yitirme korkusunda.

ÇATLAK VE DİŞLERİ

Çatlaktan bir iç ezintisi
gibi yürür damarlarıma
köklerime inmeden önce
sürüklenir sözcüklerin izinde kör topal.
Her başlangıç sabanına koşulu öküz
her son aydınlığının terazisi.

Bu imdat sesleri biterse, biterse
bardağın masaya vuran gölgesi,
uyur. Ellerimiz neden bağılysa
ağaçların yaprakları ondan esintili,
ondan bu tutuşma camdaki.

Konuş, dememizi bekliyor kıpırtılı dudak,
ondan dökülüyor sürahiden su.

Hiç çekinmeden yakınmadan uzakta
sırt çizgisinde güneşle gecenin,
bekliyor bekliyor.

GÖRMEK

**Yaprağın say damlığını gördün mü,
gördün mü güneşin gelip geçişini
iğne deliğinden,
denizi kumsalı ve bütün gündüzleriyle
yeşilin içinden, gördün mü
yaprağın denizden geçişini !**

**Gecenin gölgesine bak duvarda
seyret duvardan gelip geçişini
yaşamın kırılışını güneşin
yanışı gibi otların içinden.**

**yapraklara bak ellerinle
gözlerinle duy
avuçla kokla.**

HER KAPIYA BİR ANAHTAR

Bir at leşi akbaba ve kaktüs
çölün zincirinde yalnızlık üçgeni
uzak bir limanda iniyorum gemiden.

Rüzgâr su beklemekten usandım
ağacın damarında dolanmaktan usandım
otlara yürüyorum gerisin geri.

Deniz kör bir martının
mavi kanadına kurmuş çadırını.

Bir çırpıda altını göstermiyor
uzatıyor anahtarını yürüyorum,
bir kız buluyorum saçları
topuklarına dek kocamış
yılanı emziriyor.
Bir at önünde et
aslan önünde ot
görünen o değil ben.
El değmemiş baltanın
siliyorum damlayan kanını.

Geceye benziyor sıcak
ilkyaz yağmuru gibi sıcak
işte elimde civcivi
tüylerinin teri bile sıcak
gözleriyle ot yaprak sıcak,
bir ilmiğin sıcak
parmakta unutulmuş yeri,
folluğuna oturtulmuş
döner sütünde güneşleriyle
seyrelmede sıcak.

Atların sırtındayız artık
hepimiz güneşten inme,
odanın halkasına bağlıyoruz atları,
giriyoruz silahlı kapısından.
Tek tek alıyorlar arpayı
ve suyu tane tane.

Kuş, anlıyorum, hep o güvercin
içiyor indire kaldıra başını
bir canı var ottan sıcak

çarpan atların yüreğinde.

CAM

Kırılan bir bardağın
sil çizgisini korkudan yakınca ellerini
o cam kırıklarıyla çat akşamın kulübesini
güvercini okşar gibi unut kan.
Gündüz cıvıltıdır yaprakta,
güneş kan rengi bir yıldırım
bahçeyle tıraşının arasında.

Gelinciğin köklerini, kerpiç, sök
tomurcuklar varken ucunda
salladıkça dağlara doğru koşan.
Keçi yavrusunun bakışı gibi
aydınlık noktalara otur ki
ham zeytinleriyle ağacın
kabarcıkta açsın yapraklarını
her kum tanesinde yüzlerini,
ağaçsın.

Cam ki yüreğimdir çarpan
bir fiskede dağılır,
bin ses bin arkaüstü düş
uzun bardakta tek karanfil
duvar dibinde saydam dik aç
loşlukta uçan sinek
her gün sonrası dönen düvende
dolgun başaklarını dökerek savrulur
savrulur ve dökülür kaçarken sazlıkta
türküsüne çömelmiş kurbağaların.

Sil çizgisini korkunun ve bardağın
yokluğundan yakınca ellerini
kendi çamuruyla ban güneşlere
balık kurut mahzende
gölge yüklü raflara diz
at nalı çak alınlarına
bir can üfle içlerine
başucunda çaldığım kamışla.

Gel, hiç kırılmamış gibi gel,
ovayı dolan,
bahçeye odaya gir,
mavi boncuk nazarlık
kon avuçlarımın damına.

SÜRGÜN

Sürgün, bir okul bahçesinin duvarından
sürgün saçlarının duvarından
sarkarsa bahçelerin korkusuna
sarkarsa bahçesine korkuların,
sılanın bildik sokakları silanın
sılanın kırlangıçları kadırgaları
ağustos gecesinin yıldızları tüm
uyuturlar onu avuturlar büyütürler
elleriyle gülleriyle öfkeleriyle,
o kuş avucunda kırmızı tüylü
o kuş ötmese de ondan yana.

Kuşla insan tüy gibidir köyleri bir.

UZAK YER

Uzak bir yerinde kentimizin
penceremiz kendimize kapalı,
bir akşamüstü otobüsün
dağılışı havalara güvercin olup
sana daha uzaksa uykumuzdan
bir köşede susar çaresiz
solgun yağmurları şemsiyemizin.

YALI KAHVESİ

Küçük denizler dönüyor
çingiraklar kahvenin üstünde,
güneşin tellerini geren bisikletçi
bir atlı bulutlarda görünmeyen.
Martılar bir cep saati gibi
bakarlar
öğrenmek için vakti,
üç çeyrek var.

HARÇ ÇEKEN İŞÇİLER

Harcını çekiyorlardı yapının,
kara bir don, belden yukarı çıplak.
yıldızlarını çekiyorlardı evin omuzlarında,
pencereden görünecek dallarını, komşunun yarısını,
ağaçların arasında kaybolan yolunu,
durulacak yerlerini çekiyorlardı, büt ün o noktaları,
aşkı, ki saklanırsız çoğu kez sevişmek için,
köşeleri çekiyorlardı, merdiven başını,
mut fağın sofaya vuracak aydınlığını,
bir kızın ölüşünü ansızın
iki kapı arasında, yaz başlangıcı olabilir,
saksılar olabilir, hasekiküpesi, cezayirmenekşeleri,
yalnızlıkları çekiyorlardı, öpüşleri,
karşı çıkışları, susmalara karışan böğürtleni,
bir denizden uzaklara çıldırmanın sevincini,
bükük beli, koltuktakini, sofada yürüyeni,
kaynayan çaydanlığın mut fağa diktiği
o kokulu ağacı, kabuklarını döktükçe büyüyen,
semizotunu masada, maydanozu, domatesi,
kaşığa uzanmayan eli ve lokmayı boğazda düğümlenen,
doğacak oğlanı ölmeden önce
bir nisan yağmurunda avucunda güneşle.
Çay soğumasın, bu reçeli seversin sen,
orasını çekiyorlardı işte, tam orasını,
umutların ömrümüzden döküldüğü yeri
ve ev yükseliyordu yavaş yavaş kaderine doğru.

Onlarsa gün batmadan gidecekler.

DENİZE İNMEK

İterek bir çırpıda bütün o yosunları
dalları evleriyle, o çırpınış
noktalarını unuttuğu madenleri,
itererek yüzünün bir kapıda beliren gölgesini
yazla iniyor yoldan hızla denize.
Büyük kulaklı, rıhtıma çömelmiş,
bir kadındır deniz
uçurmuş martılarını memesinden.
Onu bekler kuruntulu gelmeyen gemi.
Avunurlar yokluklarıyla varmış gibi
bir çünkü iki.

BİR KADIN

Bir kadın çocuğunu emziriyor
kendini görüyor düşünde denizin
kollarını açıyor buluttan buluta
birden yükünü fırlatır ken memesinden
bir martı düşüyor apış arasından
gidip topluyorum güllerini
eziyorum, kanı akıyor.

Bir kayık geliyor aklıma
böldüğüm öptüğüm avuttuğum
bir kayık geliyor aklıma
telinde kırlangıç büyüttüğüm,
yıldız mı ki her akşam köklenmiş bir fidan
gibi toprağından ölünün
kollarıyla kuşatıyor boynumu
süsleyerek beni götürmeden önce kadına.

İSKEMLENİN AYAKLARI

İskemlenin ayaklarını yerden
kesince oldu ne olduysa
yerçekimi bir güldü yakamda
kokulu bir dağ çileği evren
büyük ayaklı bir oğlandı ay
kent bir kurt sürüsü.

Gün ıdıdı ansızın yukarda
açılmaz kilitte döndü anahtar
akşamın tutuşan avcısı
geceye bıraktı rugan çizmelerini
köpekleri resimlere uludular
resimlerde dolaştılar
ve indi üstümüze vinci
eski bir korsan teknesinin.

Sözcüklerin
deniz gibi çekildiği sırada kumdan
dil damakta eridi
ağaç yol ev tınaz toprak
bir yana iterek içlerindeki adamı
doldular boşluklarıma.

Gelincikler açmış pencereden
sokağa bakıyor yaz barakalara
bir kuş geçti elini kolunu sallayarak
tavuk saçlarını tarıyor billur kümesinde
horoz yırtık bir güneş şimdi.

Belli ki deresinde boğulmuş insan
bir can yeleği arıyor bir taş bir seki
en ufak otta en uzak damda
kokuların mayhoş mermerinde
yüzüyor yan yatmış bir şişe gibi.

Kendi kendisi artık.

BİR SAPTA BULUŞAN DOĞRULAR

Suyu dizime yatırdım
saçlarını taradım, çitlembiklerini
kırdım bir güneş pırladı içinden.

Bir demet çiçekle elimde
komşunun kapısını çalarken
çocuklar okuldan dağılırken, kasap
koyunun gelincik dizerken boynuna
dülger gündüzü çakarken tahtaya
kiminin başı yastıkta kiminin taştan
yılan çözerken kendi düğümünü
ineğin memesinde bütün yaz
tarlalar anadan doğma göğün altında
bir gecekondun mahallesinde kız
bir dağ kasabasında oğlan
gecenin yokuşunda yalınayak
komşunun kapısını çalarken
balon gibi havalarda duman rengi
başımın ipi vardı elimde.

Penbe yalının önünde
denizin yeşil dolaklı askerleri
barakanın üstünde gökyüzü çayırları
lanbada çocukların sokak araları
çardaktan bakarken gördüğümüz
iki gözünde iki alev çekmece
geyikleri bulutların kurtları
denizin üst katında beyaz çatana
camın önünde cam güzeli
yoğurtçunundu cıngırak.

BİLMEK

Mızıka, ilkel boncuk, sokakta
düşürülmüş acı biber ya da zencefil
ruhun bölünüşü yapraklarına
bostan korkuluğu kargalar için.

Yoktuk, aydınlık otun oldu
otun oldu devinimi ruhumuzun
bir kumarda yitirdik rüzgârımızı
otun oldu böceğin çakalın.

Ve yıldız akşamında sessizlik
en yüce taş oturdu tahtına
döndü yassı memeli
evde kalmış kız
mızıkasız damına.

ÇAMAŞIR

Uzak durun kızlar uzak
komşunun bahçesinde ipten sarkan
yamalı donlardan mintanlardan,
tutuşurken meşelerin ucunda günbatımı
yıkıp ahırın ardındaki otlara sırt üstü
nalçalı postallarıyla basarak ellerinize
bir oğlak derisi yüzer gibi
sıyırlar şalvarınızı kan saman fışkı
en hayın düşlere gebe bırakırlar sizi
topukları yırtık yün çoraplı
çekme pabuçlarının uçları kalkık
martinlerinin kabzası gümüşlü
eşkiyalar doğurursunuz kaytan bıyıklı.

Donları, mintanları ipe sermeyin komşular
kızların memeleri var.

KÖR BİR GÜVERCİNDİ GÖKYÜZÜ

1

Güneş geçmiş kanaryaya
dişlerini gösteriyor damlardan,
bir zenci avucu denizin memesinde
elini uzatıyor kendinde kalıyor beyazı,
biri gelebilir biri gelse
gelse sellerin evlerle götürdüğü
gel kara gözlüm.

Eski bir kitabın tümceleri mahalle,
köpek iki evin ayracı arasında,
martı uzakta kalan nokta,
koptuğu yerden kesiyorum martıyı gündüzünden
denize bakıyorum nokta gibi uzaktan
camdaki kapılarla ağaçlarla damlarla
denizden gel kara gözlüm.

Yüzüğün çevrilişi kaderin
 dönüşü gibiye parmakta
 her sardunya masadaki saksısında
 çocukluk gemisinden kalma bayrak
 gibi kendine döndürür yüzümüzü.
 Güvercinle gönderilen haber
 bir dama konar akşamüstü
 gözlerimiz çevrilirken bin imge testi
 savrulur çevremize ve dizilir,
 kuş susar tüneğinde altında otururuz
 ellerimiz damalı örtüsünde masanın
 neden sonra saksılarla.
 Ve tırabzan babaları
 idare lambasının yandığı basamakta
 bir mezar taşı gibi bekler
 inip çıkanlardan kalanları.

BALIK ALAN KADIN

1

Çapraz düşmüş pencereye
elleri ardıçkuşu gibi omuzunda
balık alıyor balıkçıdan.

Martının gagasında tuttuğu bahçeden
geçiyor papatyaların çizgisi,
gelincikler sallanıyor
ufalmış keçiler otluyor
aynasında mevsimin.

Giden taşlık gelen sofa
sokak kapısına çatmış bayraklarını
beş kolyoz terazide
mavi döküyor gökten nevresim.

Bileklerindeki altın bilezikler
çatı arası harmandan kalma
tombul başakları sevişmenin.

Bir sızıda oynuyor ağaç
göktür gıcırdayan, yaprak beyaz.

Martı bir çığırtkan, deniz
satar çocuklara işportasında.

İniyor yalazından beyazlığın
her basamak buğulu ve yumuşak,
dallar içi tutuşmuş bir çocuk var.

ŞİŞELER

1

Ne güzel bir gündü.

Bir şeyler alıyorduk elimize, cıgarayı
kutusundan, bir yalnızlık bir tarak bir keman,
bir kuş belki de denizle körelmiş.

Başlıyorduk çalmaya içmeye taramaya,
kemiklere dek iniyorduk, uzun kış gecelerinin
çok saçlı kıvılcımına.

Güneş bir kuzu gibi otladı çayırdı.

Gök bulutlar çizdi duvara

kederden uzamış tırnaklarıyla.

Akşam olsun arkasını getiremedik,

boşanan yağmurlara koştuk pencerede

en tüylü şeftalisine zindanların,

tek gözlü kızların en güzeline.

Yürüyorduk uyumuş yolundan

iki yanı uçurum memelerinin

bulantıların da ötesine, baldıran otunun

da ötesine, kanaryasız kafesi gibi

oranın, o avuçla tutulan gülün.

Yüzler derinleşiyor çevremizde, üzünc
kuyuları, tabelasız dükkânlar,
ne alırlar ne satarlar,
kırık aynaları karamsarlığın,
kirli çamaşırlardan başka.

Tanrıları var gözleri trahomlu
doğurgan gelinleri hayırsız oğulları,
oysa yaşam yeşil ve kıvırcık
kuzukulağı lezzetinde.Oysa gülmek
bir gidişin simgesidir kentler arası
otobüste, biletsiz yolculuk edilen,
gidilip dönülmeyen. Çünkü dönmek
kapısını çalmaktır kiralık bir evin,
dere boyunda yeşil tek katlı,
yillardan beri içine girilmemiş.

KÖYLÜLER

Bekleyiſe baſlangıç. Köylüler gidiyor
kuſta ve elmada kalıyor gözleri
heybeleri test ileri kilimleri,
dizildiler boſluğuma, kapıyı açıp duruşuma.
Artık bu ev benim değıl, bu yollar benim değıl.
Kasap, etlerini asmıſ ufkun çengeline,
dükânlarla kâğıt ve domino oynayanlarla
beni indiriyor bir güz kuklası gibi,
penceremin seyirciye dönük camına.
Bir kadın çocuğunu emziriyor bekleme odasında.
Bir çocuk lahana tarlasına bakıyor ayak yolundan.
Yangının son basamağında uyuyakalmıſ
bir yosmayı doğuyorlar ve ölü
fos forlu bir yumurta gibi ortada.
Sizlerleyim her amansız seviſme ve yarıſta.
Kilime sarılı bu denk bu tahta bavul
her günkü sallanıſın her günkü dönüşün tekerinde
benimle sarsılıyor, omuzumda bir yolcunun başı.
Soğanla kavrulmuſ kıyma
maydanoz sarmısak ve karabiber
yoksulluğun üçgenini garaj yolunda akşamın
kara güllerle çiziyor duvara.
Dallar sallandıkça bu yapraklar bu çizgiler
bu rüzgâr sepet çığılık çığılığa
taş kesilip duracaklar, kirli yonular,
kırlarında bu şiirin yarına.

ANLAŞILMAYAN MEKTUP

Çıplak ayak etlerine bastım tahtanın
unut kan bir hayvanın ölüsüne basar gibi
bir yanlışlık korkusu kadar dirençli
evden eve gerili bahçelerde
bakıyorum o eski gül, o kör kuş,
sizin bulduğunuz, sizin koyduğunuz kırlangıç rafa,
bizim bulduğumuz bir mühür gözünde dolabın.
Basıyorum mühürü kâğıda, kâğıdına,
okuyorum okunmuyor, yırtıyorum susuyor.

Başla diyorum başlıyor,
bütün kömürlerini tek tek diziyor mangalıma
kış gecelerinin yıldızları gibi,
çamlar ormanlarının kucağında
meşeler kolan salıncağında
bir saksı öpüş gibi serpilmiş çiçek
oluverirken odanızda sulamak için,
yaza dönüyor sofada terli testiye.
Anlaşılmıyor.

NERDE

Orda bir söğüdün altında
ya da bir söğüdün yapraklarıyla üstten
döşenmiş başboş havada
bir bucurgadın orda kumda,
ne düşünür insan bir söğüdün altında,
ölülerini rafa kor, dirilerin
dizlerine dokunur gözlerine bakarak,
kapılar pencereler merdivenler
tozları aydınlatan
bir çocukluk sineği,
kanadını koparır bir imgenin,
kuyruk takar bir anıya,
kayığın da söğüdü var denizin de,
söğütle baş başa uzanıp yere
bulut gölge yaprak
karışımı bir lekede
taş toprak karışımı bir döşek
beyazlığında bir şeyler düşünür
saban yolunu güneşin duyarak,
kıpırtının durduğunu görerek
durur duranda gideni görerek,

gitmek gitmek gitmek,
bu saati bozmak istiyorum
işlemesin varsın s      n altında,
alnımda yürüyen sabaha benzer
bu çok tüylü böcek yeter bana,
gözlerim açık uyumalı
bucurgadın orda s      n altında,
orda bir denizin altında,
orda bir s      tte kayıkta
altında ve üstünde bütün denizlerin.

DIŞARDAKİ

O esmerlik, o hoyratlık, badem
dallarına vergi o sıyrılış gökten,
iki ayrı havalanış, iki ayrı gül
gibi her günkü mumlarını yakıyor,
zıpızıplarını döküyor pencere­min küpeştesine,
otların sesini duyuyorum cebinde.

Çocuk bu, çocuk bu dışardaki,
çocuk bin kez, bin yaşında olsa da.

Bin kez düşüyor merdivenden
incir çaldığı ağaçtan,
dizlerinin kanını sürüyor en ak çarşafına
aynaların, camlarda temizliyor
kara dutların ekşisine bulanmış parmaklarını.

Başımı uzatırsam
eriyecek biliyorum,
yaza dönüşerek birdenbire.

KUNDUZLAR

Kunduzlarına dildi yaz bütün ağaçlarımı
güneşi gördüm birdenbire,
bir bulutun kucağında anadan doğma
ağlıyordu sokakta düşürdüğüm çocuk.

Kavuşmanın duvarına çarptım başımı,
camlarına kurum yağan bir mahallede
tren düdükleriyle büyüdü saksılarım,
bavullar denkier küfeler yemek sepetleri
boyun büküşün ayak tutuşun
bir elin uzanışı öbür elin üstüne
bir susuştan sonraki ilk hece
cüce çıplaklarındı, dadandı çarşıma.

Unutuştaki yeşeren tohum
yarık dudakların yalvarışı gibi
dostluk yağmurlarından nasipsiz
bir ölünün maça kızı gibi çıktı koynumdan,
beni çirkin bir rıhtımda unuttular.

Dizlerinin üstünde doğrulan biri,
hafifledim vuruldukça,
elimi koynuna soktum çorba pişiren kızların,
saatimi çıkardım ceplerinden
sarmaşık güllere dolandım baktıkça.

Bana odaları denizi gören,
konukları kör,
kedisi sıçan dişli
meşelerin alıtında bir dam gerekli.

BURALARA

1

Elimizle yoğurduk biz bu kenti
ağzımızın en uzak köşesinde bütünledik
bir kâğıdı çizer gibi

duvarda cam kırıkları gecenin
bıçak şerit fistan kitap kum
sokağın yaladığı çocuk köşe başında
ne den yıkansa gündüzleri kırık
ne ben yıkansa tabak parlamıyor
evriliyor üst ümüze trenleri

cebim yalnızlığım kibrit kutum
güdük bir masa saatim loş
telefon kulübem çisentide
oysa on ikidir onun rengi

getir engindekini oturt kuma
bak martı gibi kayıktan
görmesek de kuş bakışı soy
su ver hanımellerine kokuyor
kulesine çıkıyor elmamızın heykeli

göz kırp çok uzaktan çok gel
koyunlarıma bir çitle çevrili

DüŖe kalka geldim buralara
güneŖten yaprağa sıçradım yaprakdan taŖa
gündüzlerden üçer beŖer atladım
söĖüt omuzlarıma deĖiyor
çakıllar görüyorum dipte
uzanmak istediĖim üstüne

düŖe kalka geldim buralara
parmaklarım korkularına bölündü silahlarına
dudaklarım çatlak görmüyor musun
kuŖu avuturken çıktı bu gül
sana bakarken bulutlandım
sararmıŖ bir gazete gördüm arsada,
bir sıra, oturmak istediĖim üstüne

düŖe kalka geldik buralara
bir kadın yün eğiriyor eşikte
kırlangıç başında nöbet tutuyor
ağaç koça bağlı çocuk yalınayak
kollarını doğradı doğrayacak
ölü bir karga bulutu üstüne

düşe kalka geldim buralara düşe kalka
uzakta otları yakıyorlar
yalnızlık kabuğunu bırakıp gitmiş
ölümü unutan bir öküz iskeleti
eğilmiş kulağına taşlı tarlanın
öten bir horozu yoluyor damın üstüne

çık yollara bahçeler çilli
yaz kırmızı ibikli
güneş mavi bir gemi resmi

İÇİNDEKİLER

Bir Şey Her Şeydir Her Şey Bir Şey	7
Mumlar ve Gece	12
Bulut	13
Bir Düş Başucunda	14
Bir Sokak	17
Bir Yıldıza Bağlı Görünüyordu	18
Özdevimin Sunduğu Külçeyi	
Akıl Yanmak İstiyordu	20
Elbirliği Eder Doğa Şiirin oluşumunda	
İç Engellerdir Karşı Koyan	23
Donmuş İmgelemin Buzlarını Çözerek	
Kendini Kuşatmaya Çalışıyordu	24
Çörekler	25
Bir Öpüşün Dudağında Buluşmak	27
Oturanlar	28
Eğilirken	29
Bir Dosta Büyü	30
Kuyu	31
Duvar ve Otlar	32
Karanfilli İşçi	35
Bulduğum Ölü	36
Saate Bakmak	37
Deste	38
Bahçeyle Kitap Arasında	39
Büyümek İsteyen Kız	40
Tarak	41
En Aykırı Rastlantı Alışılmış İmgeden	
Daha Rahatlatıcı Görünüyordu	42
Gün Doğuyor	43
Anlam Bir Sıcaklıksa	44
Bu Gece	85

Sokaklar	86
Çıkış	87
At	88
Başkaları ve O	89
Ben ki Hepsiyim	90
Asma Saat	91
Uyumaya Bırakıyorum	92
Bir Lamba Yanıyor	93
Kitabın İçine	97
Deniz Ressamları	99
Sizi Alsam Götürsem	101
Güvercinler	102
Dilmeceler	103
Çatlak ve Dişleri	106
Görmek	107
Her Kapıya Bir Anahtar	108
Cam	110
Sürgün	112
Uzak Yer	113
Yalı Kahvesi	114
Harç Çeken İşçiler	115
Denize İnmek	116
Bir Kadın	117
İskemlenin Ayakları	118
Bir Sapta Buluşan Doğrular	120
Bilmek	122
Camasır	123
Kör Bir Güvercindi Gökyüzü	124
Balık Alan Kadın	126
Şişeler	128
Köylüler	130
Anlaşılmayan Mektup	131
Nerde	132
Dışardaki	134
Kunduzlar	135
Buralara	137

oktay rifat

DENİZE DOĞRU KONUŞMA

şiiir

“Garip şiir hareketini oluşturanlardan biri olan Oktay Rifat da, arkadaşları Orhan Veli ve Melih Cevdet gibi, Varlık’ta yayımladığı ilk şiirlerinde (1936-40) bir süre hece ölçüsüyle yazdıktan sonra geleneksel kurallara karşı çıktı. Şiir dilini basit söyleyişlere bağlayan, gücünü şaşırtıcı buluşlardan, espri ve yergiden alan dört beş dizelik kısa şiirler yazdı. Yer yer gerçeküstücü eğilimler de taşıyan bu ilk yenilikçi girişimlerinden sonra halk şiir geleneğini geliştirme amacıyla değişik deneylere geçti. Ölçüye döndü, yarım ve tüm uyaklar kullandı (1943-45). Daha sonra toplumsal sorunlar içeren şiirlerinde bir yanıyla halk deyişlerinden, tekerlemelerden yararlanarak alaya, yergiye başvururken, bir yanıyla yeni duyarlıklara açıldı; yeni imgeler aradığı lirik şiirler yazdı (1946-54). Giderek soyut şiire yöneldi (1956-60). Son yıllada geçirdiği bütün evreleri bir deney aşaması sayarcasına yoğun düşünce ve duyarlıkları geleneksel beğeni ölçülerine yakın biçimlerde işleyen sağlam, aydınlık, yeniliği özünde arayan şiirler yazdı.”

— Şükran Kurdakul

Oktay Rifat (d. 1914, Trabzon) ortaöğrenimini Ankara Erkek Lisesi’nde, yükseköğrenimini Paris Siyasal Bilgiler Fakültesi’nde tamamladı. Basın Yayın Genel Müdürlüğü’nde çalıştı, sonra avukatlık mesleğine geçerek, Devlet Demiryolları’na girdi ve buradan emekliye ayrıldı. Bütün yaşamı boyunca Türk şiirinin önde gelen, sürükleyici sanatçılarından biri oldu. Oyunları, romanlarıyla da büyük başarı kazandı.

ADAM

